ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκε η διεθνής συνάντηση εκπροσώπων μαζικών και συνδικαλιστικών οργανώσεων που έγινε στο Παρίσι στις 28-30 Νοέμβρη 2019 με πρωτοβουλία του International Liaison and Exchange Committee (ICLE).

Στην συνάντηση έλαβαν μέρος αντιπρόσωποι από 55 χώρες, από 4 ηπείρους (Ευρώπη – Αμερική – Ασία – Αφρική), από 8 χώρες εστάλησαν γραπτά μηνύματα με τα οποία εκφράζεται η θετική άποψη για τον συντονισμό και την κοινή δράση ενώ τουλάχιστον για αντιπροσώπους άλλων 7 χωρών η Γαλλική κυβέρνηση αρνήθηκε να τους χορηγήσει βίζα προκειμένου αυτοί να λάβουν μέρος στην συνάντηση….

Στη διάρκεια της συνάντησης αναπτύχθηκε πλούσιος διάλογος με αναφορά στις διεθνείς εξελίξεις, στον ρόλο και στην επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου, στις συνθήκες και στην πάλη που οργανώνει το εργατικό και λαϊκό κίνημα ενάντια στην πολιτική των αστικών κυβερνήσεων.

Εκτενής συζήτηση έγινε για τις χώρες που οι λαοί βρίσκονται σε μαζικό ξεσηκωμό που εξελίσσονται σε εξεγέρσεις, οι στόχοι και οι διεκδικήσεις αυτών των κινημάτων.

Εκφράστηκε η αλληλεγγύη όλων των συμμετεχόντων στους λαούς που παλεύουν και διεκδικούν τα δικαιώματά τους για μια καλύτερη ζωή, για την απελευθέρωσή τους από τα δεσμά της εκμετάλλευσης και της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Τα εργατικά προβλήματα, η ανάπτυξη της πάλης σε διάφορες χώρες, η επίθεση των κυβερνήσεων του εγχώριου και πολυεθνικού κεφαλαίου, οι μορφές εκμετάλλευσης, η αντίσταση των εργαζομένων ήταν επίσης στο επίκεντρο όλων των ομιλιών και παρεμβάσεων.

Η συνάντηση ολοκληρώθηκε με μεγάλη συγκέντρωση που έγινε σε εργατική συνοικία στο βόρειο Παρίσι με την έγκριση διακήρυξης την οποία δημοσιεύουμε στο τέλος.

Ομιλία του Προέδρου της ΠΕΝΕΝ στην συνάντηση της “Διεθνούς Επιτροπής Σύνδεσης και Επικοινωνίας ICLE” στο Παρίσι 28-30/11/2019

Αγαπητοί σύντροφοι, συντρόφισσες,

θα ήθελα να χαιρετίσω την σημερινή διεθνή συνάντηση η οποία αποτελεί ένα ακόμη θετικό βήμα στην κατεύθυνση διαμόρφωσης μιας κοινής δράσης οργανώσεων, συνδικάτων, κινήσεων και συλλογικοτήτων διαφόρων χωρών που μοιράζονται σε μεγάλο βαθμό κοινές θέσεις – απόψεις και αξίες για τα προβλήματα των λαών σε στόχους, αιτήματα, διεκδικήσεις.

Με βάση αυτή την διαπίστωση θέλουμε από την πλευρά μας να καταθέσουμε εν συντομία μια αναφορά των εκτιμήσεών μας για την διεθνή κατάσταση και τις εξελίξεις στην Ελλάδα.

Αυτό που ξεχωρίζει αναμφισβήτητα την περίοδο που διανύουμε είναι τα μεγάλα λαϊκά ξεσπάσματα και οι ξεσηκωμοί σε μια σειρά χώρες του κόσμου όπως είναι η Χιλή, ο Λίβανος, το Ιράκ, η Καταλονία, το Χονγκ Κονγκ, η Αργεντινή, η Βολιβία, η Αλγερία και άλλες ακόμη χώρες που οι λαοί σε μαζική κλίμακα βρίσκονται στους δρόμους αμφισβητώντας τις υπάρχουσες αντιλαϊκές κυβερνητικές πολιτικές.

Βάζουν μπροστά τα δημοκρατικά και λαϊκά δικαιώματα , τα δημόσια και κοινωνικά αγαθά, την υγεία, την παιδεία, την κοινωνική πρόνοια, την φτώχεια, την ανεργία, την φορομπηχτική πολιτική ενάντια στους λαούς, την κρατική καταστολή, την διαφθορά πολλών αστικών κυβερνήσεων.

Αυτές οι μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις δηλώνουν ότι η ιστορία δεν τελείωσε, ότι αυτοί οι αγώνες αποτελούν βραχνά και πηγή μεγάλης ανησυχίας για το αστικό σύστημα, ότι οι πολιτικές της λιτότητας, των ιδιωτικοποιήσεων, της ισοπέδωσης του κράτους πρόνοιας συναντά μεγάλες λαϊκές και εργατικές

αντιδράσεις, ότι οι ανισότητες οξύνουν τις αντιθέσεις, ότι ο "παντοδύναμος" καπιταλιστικός δρόμος ανάπτυξης δεν μπορεί να εγγυηθεί για την λαϊκή - κοινωνική πλειοψηφία τις σύγχρονες ανάγκες της.

Η επέλαση των πολυεθνικών, η αναζήτηση νέων κερδοφόρων επενδύσεων, η καταλήστευση χωρών και λαών δεν αφήνει περιθώρια για βελτίωση της θέσης των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων.

Στο έδαφος αυτής της επιθετικής πολιτικής του κεφαλαίου, ο καπιταλισμός δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο και οι αστικές κυβερνήσεις που το υπηρετούν θέτουν σε δράση τις δυνάμεις της καταστολής να χτυπήσουν αυτές τις μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις.

Ζητήματα ανοιχτά αυτών των κινητοποιήσεων είναι η εναλλακτική που διατυπώνεται, το σχέδιο, ο προσανατολισμός και οι δυνάμεις που θα ηγηθούν και θα το στηρίξουν. Η στρατηγική τους θα είναι στην κατεύθυνση αμφισβήτησης του αστικού συστήματος ή αυτή η ρήξη θα περιοριστεί σε επιμέρους διεκδικήσεις οι οποίες, όπως φάνηκε στην περίπτωση της Γαλλίας, με κάποιες επουσιώδεις παροχές των κυβερνώντων το μεγάλο αυτό κίνημα (κίτρινα γιλέκα) μπήκε σε τροχιά απομαζικοποίησης και αποδυνάμωσης.

Μια παρατήρηση στο σημείο αυτό και μια παρένθεση που κρίνουμε αναγκαίο να κατατεθεί στην δική μας παρέμβαση, παίρνοντας υπόψη κάποιες απόψεις που προηγήθηκαν αντιπροσώπων ορισμένων χωρών και αναφέρονταν στις σοσιαλιστικές χώρες.

Η ιστορική αποτίμηση αυτού του μοντέλου, πέρα από την κριτική την έντονη και σκληρή για υπαρκτά προβλήματα τα οποία αναμφισβήτητα υπήρχαν, είναι αναγκαία και χρήσιμη για το παρόν και το μέλλον του κινήματος, όμως είναι εντελώς διαφορετικό πράγμα η ισοπέδωση, η απόρριψη, ο μηδενισμός και ο πετροβολισμός αυτού του μεγάλου εγχειρήματος.

Η Οκτωβριανή επανάσταση των μπολσεβίκων, η απόπειρα οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια χώρα έγινε σε συγκεκριμένες ιστορικές και πολιτικές συνθήκες και αντιμετώπισε την ολομέτωπη επίθεση σύσσωμου του ιμπεριαλιστικού – καπιταλιστικού στρατοπέδου και προφανώς το ιστορικό και μεγαλειώδες αυτό εγχείρημα συντελέστηκε κάτω από εξαιρετικά δύσκολες και αντίξοες εξωτερικές και εσωτερικές συνθήκες.

Εάν δεν υπήρχε η μπολσεβίκικη επανάσταση, εάν δεν υπήρχε η Σοβιετική Ένωση και η τεράστια συμβολή της δεν θα είχαμε την άνοδο του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος και

την απελευθέρωση δεκάδων χωρών που ήταν αποικίες κάτω από τα δεσμά διάφορων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και του πολυεθνικού κεφαλαίου, δεν θα υπήρχαν οι κατακτήσεις της εργατικής τάξης και των οργανώσεών της ενώ η χιτλερική φασιστική θηριωδία θα είχε επεκταθεί καταλαμβάνοντας ολόκληρο τον πλανήτη.

Αυτά και πολλά ακόμη οφείλουμε να μην τα διαγράφουμε, αποτελούν κατάκτηση αλλά και παρακαταθήκη των λαών και της παγκόσμιας εργατικής τάξης και η συμβολή του σοσιαλισμού ήταν καθοριστική και αναμφισβήτητη. Εξάλλου για τους πολέμιους του σοσιαλιστικού εγχειρήματος πρέπει να δούμε ποιοί ήταν οι άλλοι εναλλακτικοί δρόμοι που αναδείχθηκαν εκείνη την περίοδο σε αυτό το μοντέλο.

Ήταν ο ευρωκομμουνισμός που αποτέλεσε σε ιδεολογικό-πολιτικό πεδίο την εναλλακτική στον υπαρκτό σοσιαλισμό και του οποίου είδαμε την ταχύτατη μετεξέλιξή του και την πλήρη ενσωμάτωσή του στην σοσιαλδημοκρατία και το αστικό σύστημα, άλλες επίσης μεταρρυθμιστικές απόπειρες του ειρηνικού δρόμου μετάβασης προς τον σοσιαλισμό μέσα από την κοινοβουλευτική διαδικασία στο όνομα των ανανεωτικών ιδεών, είτε η κυρίαρχη άρχουσα τάξη τις συνέτριψε με την βία, είτε και αυτές οδηγήθηκαν στον καπιταλιστικό μονόδρομο.

Άλλα μικρότερα ιδεολογικά ρεύματα με αναφορά στην κομμουνιστική προοπτική που δεν στηρίζονται στην κοσμοθεωρία του μαρξισμού – λενινισμού δεν απέδειξαν έως και σήμερα ότι μπορούν να αποτελέσουν ούτε το αντίπαλο δέος στον καπιταλισμό – ιμπεριαλισμό, ούτε έχουν αποκτήσει ερείσματα, δύναμη, κύρος και επιρροή στην εργατική τάξη και στο μαχόμενο λαϊκό μαζικό και εργατικό κίνημα χτίζοντας μια λαϊκή – εργατική συμμαχία που θα σηματοδοτήσει την αισιοδοξία και την ελπίδα για τους λαούς που στενάζουν από την καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση. Τέλος παρένθεσης.

Την ίδια περίοδο οι χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης επίσης βρίσκονται αντιμέτωπες με σοβαρά οικονομικά – κοινωνικά προβλήματα στο φόντο των οποίων οι πολιτικές που ασκούνται συντείνουν ολοένα και περισσότερο στην αφαίμαξη των εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων στην κοινωνική ασφάλιση, στα συνταξιοδοτικά συστήματα, στην κοινωνική πρόνοια, την υγεία, την εκπαίδευση, την ανεργία αλλά και εκτεταμένα προβλήματα φτώχειας για μεγάλα τμήματα του πληθυσμού.

Οι πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων, των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, η μόνιμη λιτότητα, η επίθεση στα εργατικά δικαιώματα οδηγούν στην κλιμάκωση του αυταρχισμού και της καταστολής ως το μέσον επιβολής αυτής της πολιτικής η

οποία υπηρετεί το δόγμα του κεφαλαίου για ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας και της αύξησης της κερδοφορίας του.

Πολύτιμο σύμμαχο το κεφάλαιο και οι ασκούμενες αντιλαϊκές κυβερνητικές πολιτικές είχαν και έχουν έναν φθαρμένο γραφειοκρατικό και υποταγμένο θεσμικό συνδικαλισμό που η ηγεσία του πιστά ακολουθεί τον καπιταλιστικό μονόδρομο, όχι μόνο δεν αμφισβητεί αυτές τις αντιλαϊκές και αντεργατικές πολιτικές αλλά δεν διεκδικεί και τα πιο ελάχιστα εργατικά δικαιώματα!!

Η ηγεμονία αυτών των δυνάμεων στις ηγεσίες του συνδικαλιστικού κινήματος δεν μπορεί ούτε σήμερα, ούτε στο μέλλον να διασφαλίσει τα εργατικά συμφέροντα.

Από εδώ προκύπτει η ανάγκη οι δυνάμεις με αγωνιστικό ταξικό προσανατολισμό σε κάθε χώρα ξεχωριστά αλλά και **σε πανευρωπαϊκό επίπεδο να ανιχνεύσουν, να δουν την ανάγκη ενοποίησης και συντονισμού της κοινής δράσης, νέων πρωτοβουλιών από τα κάτω** ώστε όλα αυτά τα τμήματα να κινηθούν και κυρίως να δράσουν από κοινού και αποφασιστικά βάζοντας μπροστά τα εργατικά αιτήματα και διεκδικήσεις.

Το εγχείρημα αυτό ούτε εύκολο είναι, ούτε απλό, χρειάζεται όμως να καταβληθεί μια τέτοια προσπάθεια, είναι βασική προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση, την αναγέννηση και την αντεπίθεση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος (ΣΣΕ – μισθούς κ.λπ) που θα συνδυάζει τις οικονομικές διεκδικήσεις με ευρύτερους στόχους απόκρουσης της κοινής επίθεσης κεφαλαίου – αστικών κυβερνήσεων και Ε.Ε κατά των ιδιωτικοποιήσεων, των αντιδραστικών εργασιακών ανατροπών, την αντιμετώπιση της ανεργίας, των δυσμενών μεταρρυθμίσεων στο κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα, τις αρνητικές αλλαγές στην υγεία, παιδεία, πρόνοια. Να διαδραματίσει ουσιαστικό ρόλο στους αγώνες που πρέπει να αναπτυχθούν ενάντια στην κλιματική αλλαγή, την αποτροπή του πολέμου, των ανταγωνισμών και της επιθετικότητας του ιμπεριαλισμού, της ξενοφοβίας, του ρατσισμού, που δίνει το έδαφος να αναπτύσσονται ακροδεξιά και φασιστικά σχήματα και πολιτικά κόμματα.

Να σηκώσουν το ανάστημά τους ενάντια στην αντιπροσφυγική πολιτική και την ρατσιστική συμφωνία Ε.Ε – Τουρκίας που οδηγεί τους πρόσφυγες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, στον εγκλωβισμό τους σε απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης.

Στη χώρα μας την Ελλάδα μετά την τυπική έξοδο από τα μνημόνια, η νέα δεξιά κυβέρνηση, πατώντας στο έδαφος της ψευτοαριστερής πολιτικής που ακολούθησε

ο ΣΥΡΙΖΑ, νυχθημερόν προβάλει και “διαφημίζει” επικοινωνιακά ότι οδηγούμαστε σε ένα νέο μοντέλο οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης το οποίο θα εξασφαλίσει νέες επενδύσεις, μείωση της ανεργίας, περισσότερες δουλειές και καλύτερο εισόδημα για τον λαό, με άλλα λόγια προσπαθεί να παρουσιάσει την πολιτική της ως φιλολαϊκή!!!

Στην κατεύθυνση αυτή, της επιθετικής αντιλαϊκής πολιτικής της, αξιοποιεί στο έπακρο ότι τα μέτρα “δημοσιονομικής προσαρμογής” έχουν σχεδόν ολοκληρωθεί κατά τον καλύτερο τρόπο για το κεφάλαιο με την επίτευξη όχι μόνο πρωτογενών πλεονασμάτων αλλά και πλεονασμάτων στον προϋπολογισμό της γενικής κυβέρνησης, δηλαδή το ελληνικό δημόσιο πληρώνει όλες τις δαπάνες, περιλαμβανομένων των τόκων, και έχει και πλεόνασμα.

Παράλληλα ο ελληνικός καπιταλισμός φαίνεται να έχει εξέλθει από την 8ετή ύφεση και βρίσκεται στο ξέφωτο μιας έστω και ισχνής ανάπτυξης και στο πλαίσιο αυτό θέλει να λιπάνει τις μηχανές του όσο είναι εφικτό και όχι να τις αποδυναμώσει με νέες περικοπές που θα σημάνουν νέες επιπτώσεις στην κατανάλωση και την ζήτηση.

Επίσης το ελληνικό δημόσιο φαίνεται να το ευνοεί η διεθνής οικονομική συγκυρία στην χρηματοδότηση του ελληνικού χρέους. Οι πολιτικές των κεντρικών τραπεζών (FED και ΕΚΤ) έχουν πλημμυρίσει τις αγορές με ρευστότητα άνω των 10 τρις δολαρίων στο διάστημα από την καπιταλιστική κρίση του 2008 μέχρι και σήμερα και διατηρούν τα επιτόκια σε ιστορικά χαμηλά επίπεδα, αυτό έχει ως συνέπεια τεράστια ρευστότητα (στην οποία περιλαμβάνονται και τα υψηλά καπιταλιστικά κέρδη που δεν επανεπενδύονται παραγωγικά) τριγυρνούν στις παγκόσμιες αγορές με την μορφή νομαδικών κεφαλαίων που ψάχνουν επικερδείς – συνήθως βραχυπρόθεσμες – παγκόσμιες τοποθετήσεις.

Με τα επιτόκια του ευρώ γύρω στο μηδέν, η στροφή αυτών των κεφαλαίων της διεθνούς τοκογλυφίας στα ομόλογα παρήγαγε το φαινόμενο από άποψη ορθολογισμού αποτέλεσμα να δανείζεται το ελληνικό δημόσιο με πολύ χαμηλά επιτόκια, που σημαίνει χαμηλότερη δαπάνη για τόκους αλλά και ευκαιρίες φθηνού δανεισμού για τις ελληνικές επιχειρήσεις.

Ακόμη και έτσι πάντως οι διεθνείς τοκογλύφοι δεν θα πλήρωναν το ελληνικό δημόσιο να τους φυλάει τα λεφτά αν δεν υπήρχε η εγγύηση του ¨μαξιλαριού” ρευστότητας που εξασφαλίζει ότι το ελληνικό δημόσιο έχει βάλει στην άκρη τα χρήματα για να πληρώσει τους τόκους του κρατικού χρέους μέχρι το 2022.

Η νέα πολιτική κατάσταση στην χώρα που διαμορφώθηκε μετά τις εκλογές του

Ιούλη του 2019 δείχνει ότι ένα μεγάλο τμήμα της Ακροδεξιάς ενσωματώθηκε πάλι στην Ν.Δ με επικεφαλής τον Μητσοτάκη, οι λεγόμενες αντισυστημικές δυνάμεις στα δεξιά της εξαφανίστηκαν (με εξαίρεση τον ακίνδυνο Βελόπουλο), ο υποταγμένος ΣΥΡΙΖΑ σοσιαλδημοκρατικοποιήθηκε και ενσωματώθηκε στο αστικό πολιτικό σύστημα, κυβέρνησε 4,5 χρόνια, υπέγραψε μνημόνια, υπηρέτησε πιστά την πολιτική του μεγάλου κεφαλαίου, η υπόλοιπη αριστερά στις ίδιες εκλογές ένα κομμάτι της παραμένει σε στασιμότητα, ένα άλλο ηττήθηκε και στην βάση όλων των παραπάνω επανήλθε η πολιτική κανονικότητα…

Στο πλαίσιο αυτό η Ν.Δ σήμερα, ο ΣΥΡΙΖΑ χτες, έχουν την απόλυτη πολιτική στήριξη του οικονομικού και πολιτικού κατεστημένου της Ε.Ε.

Όμως αυτή η επικοινωνιακή πολιτική της νέας δεξιάς κυβέρνησης αναφορικά με το φιλολαϊκό προφίλ που φιλοτεχνεί είναι μακριά από την σκληρή πραγματικότητα που αφορά στην πραγματικότητα που παράγει.

Σημειώνουμε τον αντισυνδικαλιστικό νόμο που πρόσφατα πέρασε στην Βουλή, τον νόμο για την περαιτέρω “απελευθέρωση” της αγοράς εργασίας, η ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ και άλλων δημόσιων επιχειρήσεων και αγαθών που παίρνουν σειρά, η παροχή φοροελαφρύνσεων και απαλλαγών για το κεφάλαιο, οι αντιδραστικές αλλαγές στην κοινωνική ασφάλιση και η ιδιωτικοποίηση της επικουρικής ασφάλισης, οι πλειστηριασμοί της πρώτης κατοικίας, η κατάργηση του Πανεπιστημιακού ασύλου, οι καθημερινές επιχειρήσεις καταστολής στα Εξάρχεια, στην ΑΣΣΟΕ, οι νέες ακροδεξιές και φιλορατσιστικές διατάξεις του νόμου για το προσφυγικό δείχνουν ότι η πολιτική της κυβέρνησης είναι ταξική – αντιλαϊκή και τα δώρα και οι μπουναμάδες στο κεφάλαιο θα γυρίσουν ζητώντας τον λογαριασμό από τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα ενώ η πολυδιαφημιζόμενη “κανονικότητα” έχει και αυτή σύντομη ημερομηνία λήξης.

Ενδεικτικό στοιχείο της πολιτικής που ασκεί η κυβέρνηση υπέρ του κεφαλαίου που αποδείχνει χειροπιαστά στο πλευρό τίνος συμφερόντων βρίσκεται, είναι ο κρατικός προϋπολογισμός που κατατέθηκε στην Βουλή για το 2020.

Από αυτόν προκύπτουν σημαντικές φοροελαφρύνσεις για τις επιχειρήσεις ύψους 616 εκατομμυρίων ευρώ από την μείωση των ασφαλιστικών εισφορών, ενώ μεγάλη είναι η απλοχεριά προς τους επιχειρηματικούς ομίλους αφού τους διασφαλίζει επιπλέον 6 δις ευρώ από κρατικά και ευρωπαϊκά κονδύλια για την στήριξη των επενδύσεων….

Στον αντίποδα οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα επιβαρύνονται την νέα χρονιά με 760 εκατομμύρια ευρώ περισσότερους άμεσους και έμμεσους φόρους, ενώ μειωμένο κατά 192 εκατομμύρια ευρώ είναι και το κονδύλι για κύριες και επικουρικές συντάξεις…

Επίσης ενώ ο προβλεπόμενος ρυθμός ανάπτυξης εκτιμάται στο 2,8% το πακέτο των υποτιθέμενων "παροχών" σε λαϊκά στρώματα (που επικοινωνιακά διαφημίζει η κυβέρνηση) από την ανάπτυξη στην ουσία αντισταθμίζονται πλήρως με την επιστράτευση ισοδύναμων μέτρων ύψους 1.189 δις ευρώ προκειμένου να κλειδώσουν οι στόχοι για τα πρωτογενή πλεονάσματα που "φορτώνονται" στις λαϊκές πλάτες τόσο από την φορολογία όσο και από τις περικοπές από κονδύλια σε βασικές κοινωνικές ανάγκες.

Είναι και αυτό ένα χαρακτηριστικό δείγμα της ταξικής και μεροληπτικής πολιτικής υπέρ του κεφαλαίου!

Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι **η μεταμνημονιακή "κανονικότητα" διατηρεί ανέπαφους τους χαμηλούς μισθούς, τις συντάξεις, η ανεργία παραμένει σε επίπεδα ευρωπαϊκού ρεκόρ, οι ευέλικτες μορφές εργασίας γιγαντώνονται, η εργοδοτική αυθαιρεσία και τρομοκρατία είναι στην ημερήσια διάταξη, ενώ η εκτεταμένη φτώχεια ξεπερνάει το 1/3 του ελληνικού πληθυσμού!**

Αυτή είναι η κοινωνική – οικονομική και πολιτική πραγματικότητα της Ελλάδας στο τέλος του 2019.

Τα παραπάνω πραγματικά δεδομένα βάζουν μπροστά στο συνεπές ταξικό αγωνιστικό συνδικαλιστικό κίνημα της εργατικής τάξης το καθήκον να οργανώσει, να σχεδιάσει και να προσανατολίσει την προσπάθεια και την δράση του στην κατεύθυνση μιας πραγματικής αντίστασης σε αυτή την επιθετική πολιτική κεφαλαίου – κυβέρνησης και άλλων πολιτικών δυνάμεων που συντάσσονται με αυτή την πολιτική ώστε μπροστά να μπουν οι σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων.

Η ενότητα, η κοινή δράση όλων αυτών των δυνάμεων είναι αδήριτη αναγκαιότητα και πρέπει να γίνουν αποφασιστικά και θαρραλέα βήματα ώστε να προχωρήσει η ανασυγκρότηση του κινήματος από τα κάτω, να ξεπεραστούν οι υποταγμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, να οργανωθεί η αντίσταση των εργαζομένων, να πάρει "σάρκα και οστά" η σύγκρουση, η ρήξη και η ανατροπή των αντιλαϊκών πολιτικών κεφαλαίου και αστικών κυβερνήσεων.

Αυτός είναι ο δρόμος που προκρίνουμε, αυτός είναι ο δρόμος που οφείλουμε να

διανύσουμε το επόμενο διάστημα, αυτή είναι η στρατηγική και η τακτική για να υπερασπίσουμε τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Ζήτω η ενότητα και η διεθνής αλληλεγγύη της εργατικής τάξης!

.....

Η Διακήρυξη του Παρισιού

Ενάντια στον πόλεμο, την εκμετάλλευση και την καταπίεση!
Οι λαοί θέλουν να ζήσουν!

Η δεύτερη συνάντηση της Διεθνούς Επιτροπής Επικοινωνίας και Ανταλλαγών διοργανώθηκε στο Παρίσι στις 28, 29 και 30 Νοεμβρίου σχεδιασμένη από την πρόταση της Λουίζας Χανούνε στην ανοιχτή παγκόσμια συνδιάσκεψη της Αλγερίας στο 2017.

Σε μια κατάσταση χαρακτηρισμένη από μια καταστροφική επίθεση από τον ιμπεριαλισμό και από τον ξεσηκωμό των λαών σε πολλές χώρες, οι αντιπρόσωποι από 4 ηπείρους συναντήθηκαν.
Οι ομιλίες από όλους τους αντιπροσώπους έδωσαν έμφαση στις καταστροφικές συνέπειες της αποσύνθεσης που δημιουργήθηκε από το οικονομικό κεφάλαιο, τα τραστ και τα μονοπώλια και τις κυβερνήσεις στην υπηρεσία τους. Η κρίση του συστήματος δημιουργεί σε παγκόσμια κλίμακα δεκάδες εκατομμύρια απώλειες εργασίας, ακραία φτώχεια, αστάθεια, πείνα και πόλεμο με τους εξοπλισμούς να έχουν αυξηθεί αξιοσημείωτα.

Έχουμε ακούσει τους αντιπροσώπους από την Αφρικανική ήπειρο. Οι ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές παρεμβάσεις, ιδιαίτερα εκείνες από τις ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και την Γαλλία, με πρόσχημα την τρομοκρατία, είναι στην πραγματικότητα πόλεμοι για τον έλεγχο και την λεηλασία του φυσικού αερίου, του πετρελαίου και των πηγών. Η Αφρικανική ήπειρος καταστρέφεται από την κυριαρχία των μονοπωλίων, των τραστ και των κυβερνήσεων των μεγάλων δυνάμεων στην υπηρεσία τους.

Οι στρατιωτικές βάσεις πολλαπλασιάζονται συμμετέχοντας στην σφαγή των Αφρικανικών πληθυσμών. Αυτές οι στρατιωτικές επεμβάσεις απειλούν πολλές χώρες, όπως εκείνο του Σαχέλ, καθώς ήδη έχουν δημιουργήσει αναταραχές σε Συρία, Ιράκ, Υεμένη, Αφγανιστάν κ.λπ.

Αυτές οι επεμβάσεις ρίχνουν εκατομμύρια παιδιά, άνδρες και γυναίκες στους δρόμους της

εξορίας κάνοντάς τους εύκολη λεία για διακινητές. Αυτοί που οδηγούνται στην Ευρώπη κυνηγιούνται από την κυβερνητική αστυνομία και περιορίζονται σε στρατόπεδα. Με τον ίδιο τρόπο στις ΗΠΑ οι “μετανάστες” βρίσκουν τους εαυτούς τους πληγωμένους και εγκλωβισμένους σε στρατόπεδα.

Οι παρόντες αντιπρόσωποι στην 2η συνάντηση υποστηρίζουν την μάχη των λαών της Αφρικής, της Μέσης Ανατολής και της Ασίας που θέλουν απόσυρση των ξένων στρατευμάτων και που παλεύουν για την ανάκτηση της κυριαρχίας και των δικαιωμάτων τους.

Αντιμέτωποι με την πορεία προς την βαρβαρότητα που δημιουργείται από τον καπιταλισμό, η εξέγερση από την Αλγερία, στο Σαντιάγο μέσω της Βυρηττού, του Χονγκ Κονγκ, του Χαρτούμ, του Πόρτ-ο-Πρενς και της Βαρκελώνης απαιτεί με τους ίδιους όρους όλα τα υπόδουλα καθεστώτα στο κεφάλαιο να απομακρυνθούν από την εξουσία.
Αυτό είναι το μήνυμα των Αλγερινών, οι οποίοι κατά εκατομμύρια διαδηλώνουν εδώ και 10 μήνες για να διώξουν το καθεστώς το οποίο θέλει να παραχωρήσει τους υδρογονάνθρακες στα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια.

Έχουμε ακούσει τους αντιπροσώπους από την Μέση Ανατολή, οι Ιρακινοί και οι Λιβανέζοι διαβεβαιώνουν αντιμετωπίζοντας την χειρότερη καταπίεση στις περιοχές του πολέμου της Μέσης Ανατολής και ξεπερνούν τις εθνικές και θρησκευτικές διαιρέσεις που κατασκευάστηκαν και διατηρήθηκαν από τις παρασιτικές κλίκες στην εξουσία, ότι θέλουν να τους διώξουν όλους.

Αυτή είναι η μάχη του Παλαιστινιακού λαού που υπόκειται σε μια νέα επίθεση από το κράτος του Ισραήλ με την βοήθεια των ΗΠΑ, αναζητά την πάλη και την αντίσταση.

Έχουμε ακούσει τους αντιπροσώπους από την Λατινική Αμερική. Σε αυτή την ήπειρο υπάρχει ένα κύμα ξεσηκωμών το οποίο μετά το Εκουαδόρ έχει δει την εργατική τάξη και τον λαό της Χιλής να ορθώνει το ανάστημά του για να τελειώσει με την κληρονομιά της δικτατορίας του Πινοσέτ που διατηρήθηκε από τις διάδοχες κυβερνήσεις δεξιές και κεντροαριστερές για 30 χρόνια.

Με την σειρά τους οι λαοί της Κολομβίας και του Παναμά αντιστέκονται καθώς ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ επιβάλλει ένα καταστροφικό εμπάργκο ενάντια στην Βενεζουέλα. Και η αντίσταση απέναντι στα πραξικοπήματα που παρακινούνται από τον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό συνεχίζεται, είτε στην Βραζιλία ή πιο πρόσφατα στην Βολιβία.

Έχουμε ακούσει τους αντιπροσώπους από την Καραϊβική, από την Αϊτή και την τελευταία από τις γαλλικές αποικίες να δηλώνουν την πάλη τους για εθνική κυριαρχία.

Έχουμε ακούσει τους αντιπροσώπους από την Ασία να στηλιτεύουν τα σχέδια για κοινωνικο – οικονομική ρευστοποίηση στις χώρες τους, τους χειρισμούς για διαίρεση των λαών ανάλογα την θρησκεία ή τα ταξικά κριτήρια και σε άλλες περιπτώσεις τους κινδύνους του πολέμου.

Σε αυτές τις κινήσεις οι νέοι παλεύουν για το δικαίωμα σε ένα μέλλον, όπως οι μαθητές στην Ινδία και την Ευρώπη, όπως στην Αλγερία, την Χιλή, το Χονγκ Κονγκ και την Μέση Ανατολή όπου οι νέοι κατέχουν θέσεις κλειδιά στην μάχη.

Έχουμε ακούσει τους αντιπροσώπους από τις ΗΠΑ και την Ευρώπη. Στις ΗΠΑ 40.000 εργάτες από 34 εργοστάσια της GENERAL MOTORS ήταν σε απεργία για 40 ημέρες, καθώς τεράστιες απεργίες πολλαπλασιάζονται στην εκπαίδευση, την ίδια ώρα που η προεκλογική εκστρατεία είναι σε εξέλιξη αποκαλύπτει το βάθος του χάσματος ανάμεσα στην τεράστια μάζα των εργατών και της μειοψηφίας των κερδοσκόπων.

Στην Ευρώπη όλες οι κυβερνήσεις. όπως και η ίδια η Ε.Ε έχει μπει σε μια άνευ προηγουμένου κρίση κάτω από την επίδραση του ανταγωνισμού των μεγάλων μονοπωλίων. Οι κυβερνήσεις είτε της Δεξιάς είτε της Κεντροαριστεράς στην υπηρεσία του κεφαλαίου προσπαθούν να καταστρέψουν όλα όσα είχαν κερδηθεί από τους αγώνες των εργατών.

Η αντίσταση αναπτύσσεται στο επίπεδο όλης της ηπείρου. Και αυτά είναι η πηγή της πολιτικής κρίσης που μαστίζει όλες τις κυβερνήσεις και όλους τους θεσμούς της Ευρώπης.

Αλλά αυτές οι κυβερνήσεις στην υπηρεσία του κεφαλαίου προσπαθούν να διατηρήσουν τον έλεγχο της κατάστασης εξαπολύοντας άγρια καταστολή, με δεκάδες διαδηλωτές να σκοτώνονται από αληθινά πυρά σε Ιράν, Ιράκ, Λίβανο, Χιλή, Αϊτή και Βολιβία, για να μην αναφέρουμε δεκάδες άλλους που συνελήφθηκαν ή ξυλοκοπήθηκαν στην Αλγερία, την Ισπανία, την Γαλλία, το Χονγκ Κονγκ...

Οι αντιπρόσωποι από τις 4 Ηπείρους κάνουν την ίδια διαπίστωση. Αυτές οι κυβερνήσεις προσπαθούν με κάθε πιθανό μέσο να περιορίσουν τις ηγεσίες των οργανώσεων και των κομμάτων της τάξης ισχυριζόμενοι ότι διατηρούν την δημοκρατία στον σκελετό των “συνεχών” πολιτικών θεσμών.

Πολλά από τα κόμματα που κάποτε προσποιούνταν ότι μιλούν στο όνομα των εργατών, προσπαθούν να καναλιζάρουν τις κινητοποιήσεις για να διατηρήσουν τα καθεστώτα τα

οποία υπηρετούν.

Αντιμέτωπη με αυτούς τους ελιγμούς η πλειοψηφία των εργατών και των κινημάτων προσπαθούν να δώσουν στον εαυτό τους τα μέσα να βυθίσουν “από τα κάτω” τα μπλόκα που οργανώνουν οι ηγεσίες, να πάρουν πίσω τις οργανώσεις τις οποίες είχαν δώσει οι ίδιοι για την υπεράσπισή τους, οι ηγέτες των οποίων εφαρμόζουν πολιτικές ενάντια στα συμφέροντά τους. Αυτό είναι συνεπώς το αίτιο που νέες μορφές οργάνωσης έχουν εμφανιστεί, με τους εργάτες και τους ακτιβιστές να βγάζουν τα μαθήματά τους από τις εμπειρίες της πρόσφατης περιόδου και δείχνοντας την θέληση των πλατιών μαζών να ελέγξουν το κίνημά τους και να αυτοοργανωθούν.

Σε μια κατάσταση όπου ο εμπορικός πόλεμος απειλεί να επιδεινωθεί σε μια πληθώρα νέων πολέμων, κανείς δεν μπορεί να πει πώς ή σε ποιό βαθμό το επόμενο διάστημα οι υπηρέτες του ιμπεριαλισμού θα αντιδράσουν στην λαϊκή έκρηξη που αναπτύσσεται σε όλες τις ηπείρους.

Μαζί, έχοντας έρθει από 4 ηπείρους, διαβεβαιώνουμε:

Οι δεσμοί που έχουμε χτίσει στην Επιτροπή αποτελούν την εγγύηση ότι κανείς μας δεν θα απομονωθεί και δεν θα ακολουθήσει την εγκληματική σιωπή που οργανώνεται από κράτη και τις διεφθαρμένες κλίκες τους.

Δείγμα αυτής της συντονισμένης δράσης είναι να ληφθούν πρωτοβουλίες σε κάθε μία από τις ηπείρους ως απάντηση της ιμπεριαλιστικής εμπλοκής και της αποστολής από αυτές τις δυνάμεις στρατευμάτων σε διάφορες χώρες.

Βήμα αυτής της κοινής δράσης να είναι η διοργάνωση “Διεθνούς Ημέρας Ενάντια στον Πόλεμο και την Καταπίεση” και η οποία να αποτελέσει άμεσα αντικείμενο διαβούλευσης με τους εργαζόμενους, τα συνδικάτα, τα κινήματα και ακτιβιστές στις ΗΠΑ ώστε στην έδρα του ΟΗΕ να οργανωθεί μια μεγάλη μαζική συγκέντρωση ενάντια στους επιθετικούς ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

Αυτό αποτελεί δέσμευση την οποία ανέλαβαν εκπρόσωποι συνδικάτων, συλλογικοτήτων και ακτιβιστικών οργανώσεων που έγινε στο Παρίσι στις 28-30/11/2019 στο πλαίσιο της ICLE.